

I

Ochii îi fuseseră scoși și așezați cu grijă, între doi trandafiri ofiliți, pe masa din sufragerie. Apartamentul cu două camere din centrul orașului Satu Mare era mai curat decât se așteptaseră anchetatorii. De fapt, era o ordine desăvârșită. Doar ochii, reali, nu făceau parte din decor. Dar nici nu deranjau. În rest, nici urmă de vreun cadavru.

Inspectorul-șef Ionuț Constantin, supranumit și Mierlă, datorită glasului său „suav”, a ajuns printre primii la fața locului. Nimic care să-i dea stomacul peste cap. Nu se confrunta prea des cu crime în Satu Mare, dar trebuia să înceapă de undeva. Și apoi, nu îi strica un astfel de caz când era pe picior de pesionare. Trebuia să arate că e în stare de o asemenea anchetă, iar asta era momentul lui. Mierlă e un tip mititel, genul de om pe care nu dai nici două parale. Ușor grăsuț, dar nu exagerat, cu obraji veșnic roșii și un ușor șchiopătat, căpătat cu câțiva ani în urmă, într-un accident de mașină. Dar lui îi plăcea să spună că accidentul avusese loc datorită unei urmăriri ca-n filme. Trebuia să-și creeze propria poveste, ținând cont că în cariera lui nu trăise nimic cu adevărat spectaculos. Spectacolul și-l crea de unul singur, scriindu-și propriul scenariu.

Privi abătut spre globii oculari. Drăguț din partea criminalului că se gândise să îi lase acolo. De asemenea, lăsase și un bilet. Sigur, folosise cel mai vechi clișeu – lucru care-l enerva la culme pe Mierlă – litere decupate din ziare. Criminalii români, categoric, nu erau cei mai deștepți din lume. Dar nu avea să facă mofturi.

– Ce scrie? îl întrebă Mierlă pe unul dintre băieții noi.

„Puștiul”, așa cum îi numea Mierlă pe toți noi-veniți, că doar nu se apuca să le rețină numele, deschise biletul cu degetele tremurânde și citi abătut:

– Stelian Munteanu.

Mierlă își frecă ușor bărbia părând că se gândește la chestiunea în cauză, dar adevărul era că se gândea la sarmalele care-l așteptau în frigider.

– Bine, vedeți câți din ăștia sunt în Satu Mare... Și repede, spuse el grăbindu-se să ajungă acasă.

– Șefu’, se auzi tânărul său adjunct, un tip la vreo treizeci și cinci de ani, înalt și slab.

Mierlă se întoarse ușor, cu fața crispată, parcă dându-și seama că sarmalele aveau să mai aștepte.

– Crina Dunca de la Gazeta de Nord-Vest e aici.

Mierlă se făcu și mai roșu. O plăcea pe directoarea gazetei, dar avea darul de-a se băga prea tare în sufletul poliției. Iar el numai de presiuni nu avea chef acum.

– Nu o lăsa să intre, vin eu imediat la ea.

Tânărul Vlad Minorescu făcu stânga împrejur și se puse în dreptul ușii. Părul roșcat al ziaristei se zărea peste umărul adjunctului. Glasul îi era calm, dar ușor ridicat. Mierlă trase aer în piept și se repezi spre ea.

Îl dădu pe Vlad la o parte și apucă mâna roșcatei sărutând-o cu prea mare avânt.

– Nu dăm declarații azi, domniță.

Ziarista îi zâmbi sec și se îndepărtă ușor de ușă.

– Vă dați seama că e mai rău dacă fac propria anchetă, nu?

Mierlă păli.

– Doamnă Dunca...

Ea îl opri cu un semn din mână.

– Spuneți-mi măcar dacă e sau nu e crimă.

Mierlă oftă din toți rărunchii.

- Nu e niciun cadavru în casă, e greu de spus dacă e sau nu e.
- Atunci de ce-ați venit aici?

Mierlă scoase o batistă din buzunarul hainei și își șterse sudoarea. Era prea cald pentru luna mai, iar vara se arăta dezastruoasă.

- Un telefon anonim, cum altfel?

Roșcata își notă repede în carnețel și porni spre trepte.

- Domnule Constantin, ar fi mai bine să colaborăm dacă nu doriți să plec de nebună pe „front”, doar știți că nu mă mai opresc atunci când mă pornesc.

Mierlă dădu din cap în semn de aprobare și oftă îndurerat. Numai asta nu-i trebuia. Acum primarul, prefectul și întreg Sătmarul aveau să fie cu ochii pe el ca pe butelie. Doamna Dunca trebuie ținută la distanță.

II

O altă dimineață se târăște în camera principală. Se târăște așa cum mă târăsc și eu spre jaluzele. Dă-o dracului de dimineață că așa face în fiecare zi, și-și înfige razele alea fierbinți și mult prea luminoase în ochii mei. Aș vrea să fie noapte permanent, să pot gândi și eu ca omul și să nu fiu nevoită să mai aud gălăgia din stradă. La ce bun să stai într-un apartament nou, cu multe, multe ferestre, la ultimul etaj, când în stradă e aceeași gălăgie ca întotdeauna... Noroc cu aerul condiționat, pentru că nu sunt nevoită să deschid fereastra și să mă las înghițită de claxoane și înjurături. Cred că de aia îmi place Bucureștiul, pentru că lumea se înjură. Îmi place să le răspund la fel. Să arunc câte o înjurătură din aia grea, pentru că ador chipurile oamenilor.

– Cum? O domnișoară așa frumoasă înjură în asemenea hal?

– Mai du-te-n mă-ta, de parvenit cretin!

Și cu asta mi-am încheiat pledoaria. Noroc că de doi ani strada nu m-a mai văzut. Iar eu o zăresc pe ea doar de la etajul cinsprezece, dar asta nu înseamnă că nu știu tot ce se întâmplă. Știu, aveți tentația să spuneți că sunt o babă plictisită, dar nu vă puteți înșela mai rău. Mai am doar o lună până împlinesc treizeci de ani, dar asta nu scuză cu nimic faptul că sunt plictisită. Mă cheamă Lala și vine de la Iolanda. În buletin scrie Iolanda Știreaș, să mor dacă nu mă amuză, mai ales că știu un politician cu numele ăsta, dar nici el, nici eu, n-am produs vreodată vreo știre. Sau el a fost ziarist odinioară? Cine să-i mai țină minte? Prea mulți politicieni. Politicianul îmi e simpatic, eu nu îmi

sunt simpatică, pentru că așa cum spunea bunica „ești o depravată”. Aș încheia citatul, dar sunt alții care au drepturi de autor pe chestia asta – George Arion și personajul său Andrei Mladin.

Cred că am uitat să vă spun că sufăr de agorafobie, lucru care mă ține departe și de propria ușă. În afară de Carmen, fata în casă, și comisarul-șef Mihai Iordache – pentru care încă mai lucrez – nimeni nu îmi calcă sanctuarul. Internetul este singura mea sursă de documentare și comunicare.

Aș vrea să nu îmi plângeți de milă și nici să nu mă judecați prea aspru. Știu că e greu de crezut că o agorafobă face muncă de detectiv, dar, chiar dacă stau închisă în casă, sunt mai informată decât Mihai și gașca sa de „buni la nimic”, cum îmi place să-i numesc. În timp ce lor le scapă toate detaliile, mie nu. Simplu. Era un timp în care aș fi vrut să mă apuc de scris, dar aș fi înjurat prea mult, iar cititorii s-ar fi împărțit în oripilați și înjurători profesioniști. Ar fi fost, într-un fel, interesant. Să vezi cum creezi un nou *trend* printre înjurături – și știi unele cu adevărat mărețe – dar o să mă abțin să le redau. Nu de alta, dar nu se face. Ha. Ha.

Carmen a intrat în camera principală cu mâinile ocupate de sacoșe și cu dinții ținând un plic mare și alb. Prea mare și prea alb.

– Dacă ai fi un hoț, ți-ai fi lăsat ADN-ul pe plic, îi explic eu blondei mele, trăgându-i plicul dintre dinți.

Ea mi-a zâmbit și a pornit spre bucătărie. N-am mai intrat de vreo lună acolo. Mănânc în camera principală – majoritatea preferă sufragerie, dar apartamentul meu are o arhitectură ciudată. E pe rotund. Camera principală e imensă. De cum intri, dai cu nasul în ea. În mijloc se află bucătăria, care pare a fi o construcție în construcție, tot pe rotund, acoperită de un zid alb. Cumva în spatele bucătăriei se află dormitoarele și băile. Tot în camera principală îmi fac și alergările și tot aici urmăresc și cele trei monitoare conectate la internet. Yupiii, sunt cu adevărat ocupată.

Am deschis plicul rupându-l. Nu am răbdarea necesară pentru a dezlipi plicurile. Oricum mi se pare irelevant, doar nu o să fac colecție cu ele. Îmi e dat să găsesc un articol dintr-un ziar. Gazeta de Nord-Vest din Satu Mare. Titlul mare mă întâmpină, parcă agitat: „A fost sau nu o crimă în Satu Mare?”

Aș vrea să spun că mi se rupe imperios, de ce este sau nu este, dar sunt sigură că e mâna lui Mihai, așa că, plictisită, parcurg articolul. Ziarista nu are detaliile cazului, dar e convinsă că poliția locală a găsit ceva în apartamentul cu pricina. Altfel nu ar fi înconjurat ușa cu bandă galbenă și nu ar fi pus un polițist de pază. De acord cu ea. Mă bucur, de asemenea, că polițiștii nu i-au oferit informațiile. Uneori ziaristii ar trebui să-și dea seama că mai rău încurcă decât descurcă. Aflu, din articol, numele lui Ionuț Constantin, inspector-șef. Dau repede o căutare în baza poliției și îi află și numărul personal. Dar mă calmez repede. Stai o clipă, nu mi-a cerut nimeni să mă implic. Până când domnul lordache nu m-o suna personal să îmi spună ce vrea de la mine, n-am de gând să mă mișc. Mulțumesc, spectacolul s-a terminat. Mă urc pe banda de alergare, îmi pun căștile pe urechi și îmi încep exercițiile matinale. Douăzeci de minute sunt total liniștită, apoi începe să sune telefonul. Mă opresc. E prima oară când ajung la douăzeci de minute și aș mai fi putut să continui, cu siguranță. Cobor plictisită și răspund la mobil. Pe voi nu vă enervează mobilele? Pe mine mă enervează cumplit. Ce simplu era cu câțiva ani în urmă, te enervai și trântea telefonul. Chiar dacă celălalt nu era impresionat, o jumătate de oră tot îi țiuia timpanul. Acum trebuie să țipi ca să îi țiuie celuilalt urechea. Cu toate că, dacă e suficient de rapid, poate scăpa. Ce timpuri...

Mă uit pe ecranul albastru. Mihai.

– Spune repede, îi zic eu.

Îl simt zâmbind dincolo de aparat.

– De ce, te grăbești undeva?

Aș vrea să-i zic de mă-sa, dar mă abțin cu grație.

- Ce vrei să aflu?
 - Știam că se trage de mustățile stufoase, așa face întotdeauna.
 - Vreau să aflu cine e criminalul.
 - Există o crimă?
 - Da, doar că au găsit numai ochii victimei.
 - Palpitant, spun eu deloc șocată.
 - Ionuț Constantin, oricât s-ar da de cocoș, nu se descurcă singur.
- N-a mai avut de-a face cu o astfel de crimă niciodată.
- Mă gândesc că nici eu n-am mai avut de-a face cu vreo crimă din care să iasă în evidență doar ochii victimei.
- Și ce culoare au?
 - Lala, pentru Dumnezeu!
 - De ce nimeni nu se amuză niciodată la glumele mele?
 - Mă ajuți?
- Îmi vine, cu vădit interes, să mă trag de păr, dar mă abțin.
- Poate că e un fel de Hanibal Lecter. De unde știi că l-a ucis, i-o fi fost poftă doar să-i scoată ochii.
- Mihai oftă.
- M-am gândit și eu la asta, dar nu putem fi siguri până n-avem un cadavru, nu?
 - Am nevoie de toate detaliile.
 - Ți le trimit pe mail în două secunde.
 - Fie șapte, trebuie să fac un duș.
 - Azi ești obraznică.
- I-am închis telefonul, nu cred că fac față unui val de învinuiri.